

Lite historier vid dagens slut, del 1

I Ulricehamnsbygden cirkulerar följande historia:

En kyrkovaktmästare i en av socknarna begärde och fick omsider också lönehöjning. Prästen gjorde sig därvid skyldig till följande lilla påpekande:

Då hoppas jag att vaktmästaren sopar och håller rent bättre i fortsättningen.

Kyrkovaktmästaren genmälde stillsamt:

Inte märkte jag att pastorn predikat bättre sedan pastorn fått löneförhöjning.

Överläkaren gick runt på BB-avdelningen.

När väntas barnet? frågade han en av de blivande mödrarna.

– Den 11 juni.

Han ställde samma fråga till två andra kvinnor och fick samma datum till svar. När han kom till den fjärde sade han därför skämtande:

– Säg nu inte att ni också ska ha barn den 11 juni?

Nej, viskade kvinnan, jag var inte med på den där firmafesten.

Lottan: I går lade kompanichefen armen om mej. Men särskilt långt kom han inte...

Kompisen: Då är det väl på tiden att du börjar banta.

Varför kom du för sent till arbetet i morse?

Jag försov mig.

Ah, herregud. Sover du hemma också!

Gästen till servitören:

Hur många gånger har jag skrikit på er nu?

Det får ni hålla reda på själv. Jag har annat att göra.

Magistern säger att skönhet försvinner. Är det så mamma?

Ja, det brukar åtminstone vara så.

Men varför försvinner då inte våran hemhjälp. Pappa säger varje dag att hon är en skönhet.

Hon försvinner i morgon, min gosse. Var säker på det.

Mamma, börjar alla sagor med

"Det var en gång...?"

Nej, min gosse. Ibland börjar de med "I kväll ska jag på sammanträde... "

Persontåget på eftermiddagen till Göteborg har nyss fått avgång på Hälsingborgs F, då tre herrar, mycket glada i hågen, kommer inspringande på plattformen.

Två av dem lyckas i sista minuten slänga sig upp på tåget, den som blev efter, stannade kvar på plattformen, slog sig på knäna och skrattade så tårarna rann. Tågklararen, som en stund betraktat mannens något underliga beteende, fråga honom om det kunde vara så hjärtans roligt att inte hinna med tåget.

Jo, svarade han, det var jag som skulle ha rest. Dom andra skulle bara följa till tåget!

Sergeanten till den värnpliktige:

Vet 85: an vad krigsrätt är?

Tja, det måste väl vara ärtsoppa utan fläsk...

Lille Lasse tittar på en bild på ett djur i tidningen.

Mamma, vad är det där för sorts djur, frågade Lasse.

Det är en buffel, svarade mamma.

Lasse studerar bilden noggrant och säger sedan förvånat.

Konstigt. Han är ju inte ett dugg lik pappa.

När jag står på scenen glömmer jag allt omkring mig. Endast rollen existerar för mig.

Rummet försvinner, ljuset, motspelarna, mitt eget jag försvinner.

Och publiken försvinner..

Vad gör din bror nu för tiden?

Han studerar.

Studerar. Vad då för nåt?

Just nu studerar han cell-liv i Kumla.

När jag var sjuk gick jag till doktorn, för han skall ju leva. Och med hans recept gick jag till apotekarn, för han skall ju leva.

Men medicinen slog jag ut i vasken, för jag skall ju också leva.

Jönsson var en förträfflig snickare. Däremot hade han det lite svårt med det skrivna ordet.

För några veckor sedan fick han i uppdrag att reparera stolarna hos kommunalfullmäktige.

Det gjorde han gediget och bra.

På räkningen skrev han: "Lagat säx kommunalstollar i sitsen".

En patient på ett sjukhus i Stockholm skulle ha frisk luft. En sjuksköterskeelev fick i uppdrag att ringa ett stadsbud. Följande samtal utspann sig:

Är det stadsbudsexpeditionen?

Jaha.

Jo det är från X sjukhem.

Jaha, och vad är det som kan uträttas?

Det en patient som skall skjutas i parken.

Nää, såna uppdrag måste vi avböja...

Varför fick du sitta kvar i skolan?

Fröken frågade vad synd var, och jag svarade att det var synd att sitta inne i skolan en sådan här vacker dag.

Det var en lyckad fisketur, sade mannen då han kom hem. Du kan bespara dig dina historier, sa hans hustru. Grannen såg dig komma ut ur fiskaffären.
Ja, vi kunde omöjligt själva ha ätit all fisken så jag sålde hälften.

Johan Erik i Blötbacken och Karl i Norby infinner sig för första gången i sitt liv på Stadshotellet i Jönköping. Matsedeln vållar Johan Erik en längre stunds huvudbry. Slutligen klarnar han upp och räcker den till Karl Persson med orden:
Skriv på du först! En riksdaler kan vi la alltid ge.

Och så var det bevärningen som kom in för att göra en repmånad. Vid läkarundersökningen blev han vägd, och läkaren sa:

Hojhoj, hoj, 135 kilo. De va ingen liden påg.

Nää, men så mycket har jag inte alltid vägt.

Tror jag det. Hur mycket har du varit nere i?

Tja, det är väl ungefär tre och ett halvt kilo en gång...